

J. Goldenlane
ISTENI BALHÉ

Ez a regény nem nyert Hugo díjat.

Nebula díjat sem.

Ez a regény egy percig sem vezette a New York-i bestseller-listákat.

Erről a regényről nem nyilatkozott elismerően a Washington Post.

Ezt a regényt még senki sem hasonlította a Gyűrűk Urához, ami teljesen érthető, mivel egyáltalán nem hasonlít rá.

Ez a regény egyszerűen csak jó.

Én legalábbis kedvelem.

J. GOLDENLANE

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT

Gaura Ágnes

BORBÍRÓ BORBÁLA-SOROZAT

Vámpírok Múzsája
Átkozott balszerencse
Lidércnyomás
Lángmarta örökség
Attila koporsója

BORIVERZUM ÉS MÁS TÖRTÉNETEK:

Embertelen jó

J. Goldenlane

Éjfél
Farkastestvér
Napnak fénye
Holdnak árnyéka
Isteni balbé
Pokoli balbé

Eric Muldoom

Éjféli erdő
Boszorkánylovag

Harrison Fawcett

Katedrális I.
Katedrális II.
Katedrális III.
Katedrális IV.

Hernád Péter

Hollóember
Pannónia Parancsnok

Raoul Renier

Sötét álmok

Szántai Zsolt

Trigorum

Somlói Ferenc

A Csodák Könyve

Honfy Ágnes

Arany Birodalom

ELŐKÉSZÜLETBEN

J. Goldenlane: *Csillagok szikrái**

Hernád Péter: *Fanyűvő**

*munkacím

J. Goldenlane

ISTENI BALHÉ

Delta Vision Kft.
Budapest, 2016

DELTA VISION EXKLUZÍV

Isteni balhé

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2001, 2016
© Delta Vision Kft., 2016
Borítófestmény © Kovács Péter, 2016
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-203-0
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

Thani

avagy minden úgy kezdődik, hogy belecsöppensz, és nem érted

– Hé, állj csak meg, te kis ribanc!

– Mármint hogy én?

– Te bizony! – ordítja a nagydarab, csavargó jellegű fazon, és megragadja a karomat is.

– Engedj el, te tetű állat! – sivalkodom nagy hangon, de csak azt érem el vele, hogy most már minket bámul a kocsmá teljes közönsége. Naná hogy a sok mezítlábas léhűtő élvezi a balhét!

– Előbb szépen megmondod, hogy hova tűnt az erszényem.

– Honnan a búsból tudhatnám, hogy hol hagytad el a kacsatjaidat, te trehány paraszt! – hisztizem, és megpróbálom kitépni magam a szorításából. Kár a gőzért, esélyem sincs, és ezzel a fazon is tisztában van. Hát még közelebb húz, és meg is emel egy kicsit, hogy pipiskedni vagyok kénytelen.

– Azt kérdeztem, hol a pénzem, te akasztani való tolvaj! – mennydörgi a képembe, mire meglehetősen kiakadok.

– Hogy a lepra rendezze át a pofádat, te állat! Hidd már el, hogy semmi, de semmi közöm sincs azokhoz a vacak, elveszett rézgarasaidhoz! – védekezem emelt hangon, és még

mondanék mást is, de közben a fickó megunja a fecsegésemet, és bevág a sarokba.

Röptömben letarolok néhány asztalt, végül koppanok a fal tövében. Gyors rutinellenőrzés, kezem, lábam megvan, nosza, megpróbálok négykézláb kikotorni a balhéból. Naná hogy a fazon résen van, kis híján beleütöközöm a szőrös lábába, és nincs időm korrigálni a pályámon, megint felkap, most egyenesen a nyakamnál fogva.

Ajaj, gondolom, miközben lábaim veszettül kalimpálnak, de az anyaföld sehol. Kétségbeesetten megpróbálom kiszúrni azt az istent, akihez ilyen helyzetben érdemes fohászkodni, természetesen beáll az agyhalál, semmi épkezláb nem jut az eszembe.

Illetve, ötletem még csak lenne a túlélésre, de ezek többségének megvalósítása egyelőre jócskán utópisztikusnak tűnik. Nem csoda, hisz például esélyegyenlőségnek még halovány nyomát sem vagyok képes felfedezni a helyzetben, az engem immár tetteleg molesztáló pasas majd kétszer akkora, mint én.

– Én a helyedben nem ütnék meg egy nőt – hallom hirtelen a vállam mögül, de nem tudom odafordítani a fejemet. Ennek ellenére igyekszem égből pottyant pártfogóm tudtára adni, hogy mélységesen egyetértek vele, bár buzgó bólogatásom elvész ellenfelem mancsai között.

– Semmi közöd hozzá, ha szétverem ennek a ribancnak a képét – hőzöng az engem tartó fazon.

– Biztos? – kérdezi a még mindig arc nélküli lovagom.

Hangszínéből ítélve én nem ellenkeznék vele. A természetesre nőtt kocsmatöltelék viszont nem így látja, inkább verekedni akar. Gondolom, megkönnyítem a dolgát, és látványosan eláju-

lok. Örömmel konstatálja, hogy velem már nem kell foglalkoznia, hát ejt, szó szerint értve, és nekimegy az új versenyzőnek.

Én (szándékaim szerint feltűnésmentesen) bemászom a legközelebbi asztal alá, aztán annak fedezékéből szemlélem a pillanatok alatt kibontakozó, kedves kis mulatságot. Bár már volt alkalmam néhányszor szemtanúja lenni hasonló csetepatéknak, most mégis érdeklődve szemlélődöm, hisz itt most valaki értem küzd. Illetve, ha nem is értem, de legalább miattam. És nem is akárcsi!

Ismeretlen pártfogóm termete hangjához hasonlóan fenemód férfias. Kék szeme versenyt villog mellvértjével, meg klaszszul csillogó kar- és lábszárvédőket is hord, továbbá bőrcsizmát, ami első látásra egy vagyont érhet. A hátán átvetett pallos teszi teljessé a képet, egy olyan velem egymagas, kedves kis fegyver. Az összhatás két szóval jellemezhető; gazdag és előkelő.

Ám a kocsma törzsközönségét nem hatják meg ezek az apróságok, őket inkább az érdekli, vajh halandó-e. De nem tűnik annak, először laza ütésekkel padlóra küldi azokat, akik botor módon pusztá kézzel mennek neki, ebből olyan három lehet, aztán valaki hozzá akar vágni egy asztalt, ez elől kitér, majd eldózerolja a meggondolatlan fickót a teljes berendezéssel együtt. A keletkező lélegzetvételenyi szünetben előveszi a pallosát.

– A következő meg fog halni – jelenti be, és mit tesz isten, hisznek neki.

Az eddigi verekedők átmennek békésen beszélgető piaci árusokba. A háttérben egy rablógyilkos megpróbál úgy tenni, mintha csak körömpiszkáláshoz vette volna elő félméteres kését, másoknak most jut eszébe, hogy milyen sok fontos dolguk van, és mennyire messze.

De hősöm immár nem törődik velük, hisz jól láthatóan letarolta az ellent, inkább felém fordul, rám mosolyog. Még a haja szála sem görbült meg!

– Kisasszony, örvendek a találkozásnak, Q al Aquim a nevem. Megengedi, hogy hazakísérjem? – kérdezi, és nincs mese, tőlem.

– Izé, hát... persze – nyögöm, és megpróbálok talpra állni.

Természetesen felsegít, én pedig rögtön elhatározom, hogy bele fogok szeretni. Elképesztő baromság lenne, ha nem tenném.

– Megtudhatnám, hol lakik a hölgy? – kérdezi még mindig udvariasan.

Minden istenekre, hogy engem valaki hölgynek tituláljon! Hogy ezt is megértem! Aztán megpróbálok felnőni a helyzethez, leporolom térdnadrágomat, másik két mozdulatot számon szakadozott ingem rendbetételére, végül határozottan intek egy tetszőleges irányba.

– Arrafelé lakom – teszem még hozzá magyarázólag.

A pasas némán bólint, aztán előretessékel az ajtóban. Édes kettesben távozzunk.

Persze én sem ma másztam le a falvédőről, számítok rá, hogy vannak hátsó szándékai, így futásra készen, feszült idegekkel lépkedek mellette a kihalt és sötét utcákon. De hiába várom, hogy megpróbáljon pofára ejteni, ő csak nyugisan sétál, az utcasarkokon türelmesen kivárja, hogy merre indulok, és nem teszi szóvá, hogy már negyedórája körben járunk. Persze az is lehet, hogy egyszerűen csak nem ismerős a városban.

Na, mindegy, ha ő nem, akkor majd én, vonok vállat magamban.

– Köszönöm, hogy elkísért, innen már közel lakom – állok meg egy épp útba eső kapualjban, majd hálásan a nyakába borulok, aztán elszakadok tőle, búcsút intek, és bemegyek az udvarra.

Aztán meg futok, mezítlásos talpam nem csap zajt, ahogy elosonok a sokemeletes bérház falai alatt. Néhány forduló után ismét kint vagyok az utcán, végül két perc sprint, és már biztonságban is érezhetem magam.

Kicsit lihegek, majd bemérem, hogy hova is kerültem, aztán lassú sétára váltva irányba veszem kedvenc kocsmámat. Menet közben kibontom a fickó erszényét, és vigyorogva számolom meg a tartalmát. Gazdag vagyok, és még csak agyon sem vertek, ez egy jó nap, gondolom elégedetten.

A következő utcasarkon mindent visszavonok, amikor nekiütöközöm egy csillogó páncélnak. Futni késő, a semmiből előtermett Q megragadja a karomat.

– Lennél olyan kedves visszaadni a pénzemet? – kéri higgadtan.

A helyzetből adódóan éppen ehhez van kedvem, hát a kezébe nyomom az erszényét.

– Ó, bocsásson meg nagyuram – kezdek mellé szívtépő rimánkodásba –, de már napok óta éhezem a családommal együtt, az anyám beteg, apámat elvitték katonának, szegény öcsém pedig...

Itt sírásba csuklik a hangom, mivel fogalmam sincs, hogy miféle jól hangzó katasztrófával lehetne sújtani nem létező öcsémet.

– Nem haragszom – jegyzi meg a fickó, aztán elindul valamerre.

Ez még nem zavarna, de sajnos előtte elfelejt elengedni.

– Uhugyehe nehem akar feheladni. . . – sírok megtörten, és megpróbálok lecövekelni.

Nincs látszatja, megyünk, amerre húz, én hisztizve, ő szótlanul. Aztán feltűnik, hogy merre is tartunk.

– Hé, erre nincs is őrposzt! – váltok hangnemet és stratégiát. – Tudja, ugye, hogy errefelé szigorúan büntetik az önbíráskodást. Követelem, hogy adjon fel! Nekem jogaim vannak, én városi polgár vagyok! – magyarázom emelt hangon, és folyamatosan küzdök a szabadságomért.

– Halkabban, késő este van! – int rendre. – Megígérem, hogy nem foglak bántani.

Hát, ez édeskevés, de mivel mást nem igazán tehetek, beletördöm a helyzetbe, és immár csendesen követem. Annál is inkább, mivel a jobb negyedek felé tartunk, itt már fáklyák égnek az utcasarkokon, és erre bizony őrjáratok is járnak. Két rossz közül pedig habozás nélkül az ismeretlent választom, tehát feltűnésmentesen sétálok Q mellett a csak általa ismert cél felé.

– Mi a neved? – kérdezi menet közben.

– Beatrix – válaszolom habozás nélkül.

Mindig is vágytam valami előkelő névre, de szüleim ezt is végképp elszúrták, annyi minden mással együtt.

– Nos, Beatrix – kezdi –, én freita lovag vagyok, ami többek között azt jelenti, hogy tisztelem a női nemet, illetve kötelességem támogatni a szegényeket. Tehát ha óhajtod, hajlandó vagyok meghívni téged vacsorára, és egy estére fizetem a szállásodat is – fejezi be, aztán megáll, és elenged.

Helyből hátrálok négy lépést, csak utána nézek szét. Hát bizony a város legmenőbb fogadója előtt vagyunk.

– Hallottam én már a freita lovagokról! – húzom fel az orromat. – Szép dolgokat prédikálnak, de pont olyan gazemberrek, mint minden fegyverforgató, mocskos szájú katona. Én ugyan nem dőlök be egy ilyen rózsaszín mesének, el tudom képzelni, mi lenne, ha elfogadnám a meghívásodat! – fejezem be, és köpök is, csak hogy kifejezzem megvetésemet a fajtája iránt.

– Ahogy gondolod – bólint, és még csak fel sem emeli a hangját. – Jó éjszakát! – köszön még el könnyed meghajlással, és belép az Aranysárkány ajtaján.

Én meg maradok saját, hülyécske társaságomban.

– Te barom, ezt is elcseszted – összegzem végül érdemeimet.

Aztán megrázom piszkosszőke tincseimet, na nehogy már ilyen könnyen lemondjak egy potya vacsoráról!

Határozott mozdulatokkal töröm fel az ajtó zárját, majd habozás nélkül benyitok. A fogadóban tök sötét van, így pár tétova lépés után sikerül feldöntennem valamit, aminek a fő jellemzője az lehet, hogy zajos, most mindenesetre rendesen csörömpöl. Az emeletről mozgás hallatszik, aztán előlőbeg egy fáklya, a hozzá tartozó fogadóssal.

– Kotródj innen, te csirkefogó! – kiabál, amint feltűnök neki, és határozottan ki akar vágni.

– Hagyjon engem békén, maga gazember, én Q al Aquim bizalmas barátja vagyok, és ő nagyon mérges lesz ám, ha megtudja, hogy maga nem úgy bánt velem, ahogy egy úrinővel bántani kell! – sivalkodom teljes hangerővel.

Persze nem hallgat rám, így rövid kézítása következik, aminek a végén repülök. Miután megtapasztalom az utcaő

keménységét, feltérdelek, és sírva emlegetem fel az összes őseit, előtérbe helyezve azok rossz, és még rosszabb tulajdonságait. Szónoklatom nem hagyja hidegen, hozzám vág valamit, szerencsére célozni nem tud. És más eredményeket is elkönnyelhetek, a közeli házak ablakaiban fények gyúlnak, és a sarkon befordul egy őrzőjárat. Már éppen fontolóra venném a gyors távozás előnyeit, amikor a fogadós mögött megjelenik Q.

Felpattanok, és odarohanok hozzá.

– Nem akarnak beengedni – panaszolom, nem mintha ez nem lenne a napnál is világosabb. – Azt ígérted, meghívsz, nem lehetsz olyan szemét, hogy most visszakozol. Tudod, lovagi becsület szó, meg egyéb marhaságok – intem még.

Nem látszik rajta, hogy előadásom megemelné a vérnyomását, rezzenéstelen arccal fordul a fogadós felé.

– A hölgy a vendégem – jelenti ki, aztán visszamegy az épületbe.

Láthatóan eszébe sem jut, hogy szavainak nem lesz fogantaja. Ahogy a fogadós megnyúló arcát nézem, én sem kételkedem ebben. Hát gyors lépésekkel követem, de az ajtóban még megállok a kővé dermedt tulaj előtt.

– Na ugye mondtam, hogy Q bizalmas barátja vagyok! – nézek rá diadalmasan, alig ront a hatáson, hogy pipiskedve is legfeljebb a válláig érek fel. – Marha! – vetem még oda megvetően, aztán bemasírozom az épületbe.

Bent Q hellyel kínál az egyik sarokasztal mellett. Egyedül vagyunk a nagy teremben, a rendes emberek ilyen tájt nyilván aludni szoktak. Nem mintha a rendes emberekkel kapcsolatban lennének gyakorlati tapasztalataim, egyszerűen csak így gondolom.

A fogadós hajlongva veszi fel Q rendelését, persze gyakran közbeszólok, felemlgetve kedvenc kajáimat. Hamarosan az asztalra is kerülnek, mohón nekilátok, mellőzve a tányér mellett heverésző evőeszközöket. Q nem eszik, csak egy pohár bort iszogatva szemléli a pusztítást, amit véghezviszek.

– Nem vagy éhes? – kérdem teli szájjal.

– Köszönöm szíves érdeklődésedet, de már vacsoráztam – válaszol, így hagyom. Amíg fizet, nincs hiba!

Aztán magam is a boroskancsó felé nyúlok. Félúton elkapja a kezemet.

– Elnézést az esetleg szemtelennek tűnő kérdésért, de tulajdonképpen hány éves vagy?

– Tizennyolc – válaszolom szemrebbenés nélkül.

Ennyit néha ki szoktak belőlem nézni. Q is elhiszi.

– Jó, de csak egy pohárral ihatsz – engedi el a kezemet.

Mindegy, ez is több a semminél. Felhörpölöm, aztán jólakottan hátradőlök.

– Jó fej vagy – jegyzem meg, bizonyítékaul békés hangulatomnak.

Q bólintva veszi tudomásul, nyilván születése óta tisztában van vele, aztán hívja a fogadóst, és nyittat magának is egy szobát.

– Talán az istálló mellett van még szabad hely – mereng el a fickó.

Én örömmel venném, de Q nem olyan fajta.

– Szobát mondtam, fogadós, nem istállót – vonja össze a szemöldökét.

– Elnézést, uram, de telt ház van – mentetetőzik a kötényes.

Mesebeli lovagom fáradtan sóhajt.

– Felajánlhatom a hölgynek a szobámat? Nekem megfelel az a lyuk az istálló mellett – fűzi hozzá magyarázólag.

– Hagyd a hamukát, úgy lesz, ahogy akarod! – egyeznek bele.

És így is gondolom, ellenben azt egy pillanatig sem hiszem, hogy ő úgy képzelné az éjszakát, ahogy előadta. Így jócskán meglepődöm, amikor szobája ajtaja előtt átadja a kulcsait, majd kurta meghajlás után távozik.

Egy ideig idegesen toporgok az ajtóban, aztán benyitok. Pazar egy hely, van itt szőnyeg, ágy, asztal, paplan, meg más, általam oly ritkán látott luxuscikkek. Nem zárom magamra az ajtót, behuppanok az ágyba, és gátlástalanul élvezem a helyzetet. Egészen addig, amíg a szomszéd szoba lakója el nem kezdi verni a falat, felhívva figyelmemet a késői órára.

Dühösen nyelvet öltök a falra, aztán lenyugszom. Elvacokolódom a paplan alatt, és várom, hogy Q felkeressen. Addig-addig várok, meg ábrándozom persze, amíg el nem alszom.

Másnap irtó korán ébredek, kopogásra.

– A nyüvek nyuvasszanak meg, te tetű, hogy nem hagysz aludni! – kiabálok ki, aztán a párna alá dugom a fejemet.

Kintről valami zaj hallatszik, feltehetőleg emberi beszéd, igyekszem kizárni a tudatomból, aztán megüti a fületem a „reggeli” szó.

– Hé, el ne menj! – pattanok elő az ágyból, és ajtót nyitok.

Odakinn valami cselédlány-féle ácsorog, karjában telirakott tálcával. Gyorsan átveszem a cuccot, barátságosan rámosolygok megdöbbszent arcára, aztán szabad kezem nem lévén, lábam-

mal hajtom be az ajtót. De mielőtt nekikezdhetnék a reggelinek, újra megzavarnak.

– Kösz, más nem kell, legfeljebb még egy üveg bor – szölok, aztán felnézek.

Q áll az ajtóban, kifejezéstelen arccal, merengő tekintettel. Lehet, hogy most számol tízig, lelkét nyugtatandó?

– Izé, igen? – nézek rá kétszeresre tágult szemmel, adva az abszolút ártatlant.

Mesebeli lovagom kicsit még vár, végül csak megszólal:

– Jó reggelt! Hogy érzed magad? – kérdezi kedvesen.

– Remekül – morgom, rosszat sejtve.

– Örülök neki. A reggelidet, a szobával együtt kifizettem, és egy fürdőt is. Ahogy elnézem, rád fér, bár ezt ne vedd kritikának, távol álljon tőlem, hogy beleszóljak a magánügyeidbe. Azonkívül itt egy öltözet ruha. Azt hiszem, ezzel megtettem mindent, amire rendem regulái köteleznek. Most sajnos dolgom van, így nem élvezhetem tovább felemelő társaságodat, de szeretnék megkérni, hogy várj meg itt.

– Oké, itt dekkolok, amíg visszajössz! – ígérem komoly képpel.

– Köszönöm – hajol meg lazán, és kilép az életemből.

Merthogy eszembe sincs megvárni, ez tuti, de persze, mielőtt lelépnék, még megeszem, amit kifizetett. Jól megrágok minden falatot, ki tudja, mikor lesz alkalmam legközelebb kajálni? Aztán megnézem a Q által adományozott ruhát. Hát fix, hogy ezt én ugyan nem fogom viselni! Mindenféle fodrok meg szoknya, brrr! Hülyére röhögnék magukat az ismerőseim, ha meglátnának benne. De azért eladható, így a hónom alá csapom, és távozom.

Egyszerre lépek ki a folyosóra a szomszéd szoba lakójával. Kicsit elakad a lélegzetem, amikor meglátom, kit sikerült tegnap felébresztenem! Egy teljesen valódi arlenita pap áll előttem.

– Tegnap meglehetősen nagy zajjal járt az érkezésed, lányom – von azonnal felelősségre, miközben szúrós tekintettel végigmér.

– Ó, ne haragudjon rám, uram! Magam is Tavaszváró Arleent követem, ha tudtam volna, hogy az ő papja lakik a szomszédomban, jóval csendesebb lettem volna. Bocsásson meg kérem! – ereszkedem fél térdre, és megcsókolom csuhája szegélyét.

Közben szememben igaz könnycseppek villannak meg. Hát van, aki ellent tud állni a látványnak? A pap semmiképpen sem, elmosolyodik, aztán a fejemre teszi a kezét, mormol valamit, majd távozik.

Mosolyogva nézek utána, aztán amikor eltűnik a lépcsőn, számárfület mutatok, és magam is iszkolok a színről, az ellenkező irányba. A folyosó végén ablak nyílik az udvarra, szerencsémre közvetlen alatta van valami melléképület cserépteteje.

Kincseimet vállamra vetve kimászom, aztán megcsúszom a mohos cserepeken, és végiggurulok a tetőn. Ezt másfél méterre saccolt zuhanás követi, puha földet éréssel, hála a mély sárnak.

Kimászom a trutyimóból, és átkapaszkodom a kerítésen. A fogadó melletti sikátorba jutottam, körbekémlelek, hála minden isteneknek, egyedül vagyok, kis mutatványomnak nincs szemtanúja. Lekuporodom a fal mellé, és megnézem, mit rejteget a pap ígéretesen kövér erszénye.

Na, mit? Kavicsokat! Vacak, fekete kavicsokat! Fenébe Arleen összes lökött követőjével, akik többre tartják a természet kétes értékű kincseit a normális emberek által inkább kultivált fém pénzeknél! Csak ki kellett volna rabolni Qt! Na, most már mindegy, vele úgysem találkozom már, remélhetőleg ezzel a pappal sem, a ruhát pedig még mindig eladhatom.

Elhatározásomat tett követné, feltápaszkodom, de mielőtt elindulhatnék kedvenc orgazda ismerősöm háza felé, kiabálást hallok. Mivel a hang ismerősnek tűnik, fülelek egy kicsit. Nem kell megerőltetnem magam, hamarosan látom is Qt, amint elrohan a sikátor előtt, aztán feltehetőleg befordul a fogadóba. Közben valami Beatrix után kiabál.

Nohát, pedig nem gondoltam volna, hogy valami nőszemély képes őt ennyire kiakasztani. Aztán leesik, én mutatkoztam be neki Beatrixként. Vajon mit akarhat? Mindenesetre a pap erszényét kavicsostul bevágom a szomszéd kertbe, csak hogy megszabaduljak a bűnjeltől, aztán kimegyek a térre, és beszólok a fogadó ablakán.

– Engem keresel?

Q már a lépcsőfordulóból néz vissza, aztán láthatóan megnyugszik, és visszasétál.

– Hála Győzhetetlen Frej-jahnak! Igen, téged kereslek.

Kényelmesen bekönyökölok az ablakon, már nincs olyan nagyon korán, a teremben jócskán nyüzsgönek a népek, de nem zavartatom magam bámész pillantásaiktól.

– Nos, itt vagyok, mi kell? – kérdem kedvesen mosolyogva, miközben mancsommal elkenem az arcomra tapadt sarat.

– Beszélni szeretnék veled – feleli kitérően Q.

– Rendben. Egy pohár bor mellett elfecseghetünk – egyezem bele, majd feladom ablakbeli pozíciómat, és besétálok az ajtón.

Q egy csendes kis sarokasztal mellett vár, alám tolja a széket, rendel egy kancsó bort, aztán maga is letelepszik, velem szemben. A terem közönsége sem bámul már minket, nem mintha sárfoltos ruhámban nem rínék ki közülük, egyszerűen feszélyezi őket az illem nevű, számomra elég megfoghatatlan neveltetési hiba. No mindegy, az arlenita pap nincs köztük, a többi meg nem ismerem, tehát nem is lehetnek a haragosaim.

– No, mi kell? – kérdem, miután megkaptam félpoháryi adagomat a borból.

– Úgy látom, nem vetted igénybe a fürdőt – kezdi Q.

– És azért vágattál át örült módra a városon, hogy emiatt cikizz? – kérdem.

Idegésít, hogy hamukázik, ez azt jelenti, hogy valami kínos mondanója van. Egy pillanatra hökkenten néz rám, aztán elmosolyodik.

– Jó van, nem kerülgetem a lényegét. Szeretném, ha elkísérnél.

– Ez házassági ajánlat volt? – kérdem összevont szemöldökkel. Sosem értettem én a nagyurak szava járását!

Q elsápad, tehát most is melléfogtam.

– Dehogy, Győzhetetlen Frej-jah szent nevére, dehogy! Egyszerűen csak arra kérlek, hogy utazz el velem a tetihuanai rendházunkba.

– Aztán minek? – csodálkozom nagyot.

– Nos... most istenem templomából jövök, ahol a főpappal volt beszédem, és... szóval, feloldozást kaptam egy régebbi bűnöm alól azzal a feltétellel, hogy segíték rajtad. Illetve, felol-

dozást fogok kapni, ha felnevelem azt a lányt, aki Beatrixként mutatkozott be nekem tegnap este, szó szerint ezt mondta a főpap – magyarázkodik kelletlenül.

Nahát, ez érdekesen hangzik!

– És nekem miért lenne jó, ha elmennénk abba a Tetituitanába? – kérdem.

– Tetihuana. És egyszerűen csak arról van szó, hogy nekem most ott van dolgom. Ha pedig fel kell neveljelek, akkor velem kell, hogy maradj, mert itt, Solban nincsenek ismerőseim, akiknél itt hagyhatnálak.

– Szóval, az istened azzal büntet, hogy egy ideig el kell viselned engem – nevetek fel hangosan.

Többen felénk fordulnak, így megpróbálom visszafogni magam. Hogy milyen hülyék is ezek a komoly képű, nagytiszteletű lovagok!

– Na – folytatom –, nem hiába mondják, hogy Frej-jah a sötét tréfák kedvelője, ez igazán mulatságos. De nehogy azt hidd, hogy én majd úgy ugrálok, ahogy te fütyülsz! – váltok hangnemet, és igyekszem jól hozni a mogorvát. – Hogy majd abban a Tetitinatában falhoz támaszthatsz, mint valami megunt kardot, és otthagyhatsz egy ócska lelencházban! Én már tizenkilenc is elmúltam, felvagyok nevelve, kösz, nem kérek belőled.

– Tegnap még csak tizennyolcat mondtál, és én még abból is levonnék vagy kettőt – jegyzi meg, és nagyjából igaza is van. – Továbbá eszemben sincs otthagyni téged egy lelencházban, legfeljebb valamely barátom kastélyában – kecsegtet.

Idegesen megvakarom a fülem. Ez az egész vezeklős duma most vagy igaz, vagy nem, de a fickó akar tőlem valamit, tehát zsarolható.

– Nos, talán elkísérlek, de van néhány feltételem – kezdeném összeállítani kívánságlistámat, amikor nyílik az ajtó, és beviharzik a reggel megismert csuhás.

Feldúltan néz körbe, és hangos szóval szólítja a fogadóst. Itt nagy baj lesz, és milyen hamarosan! Lecsusszanok a padlóra.

– Először is, add ide a köpenyed! – morgom Qnak az asztal biztos fedezékéből.

Ő sem hülye, gyors elmerülésemet szemöldökráncolva vonja párhuzamba a pap megjelenésével, de odaadja az általam vágyott ruhadarabot. Magamra tekerem, arcomba húzom a csuklyáját, és visszamászom a borospoharam mellé. A pap, hála minden isteneknek, semmit sem vett észre, leköti idegessége, és várja a fogadóst. De hiába próbálok én teljes erőbedobással beleolvadni a háttérbe, Q feláll, és odasétál a csuháshoz.

– Segíthetek valamit, atyám? – kérdi.

– Többet is annál, mint amit kérni merek Győzhetetlen Frej-jah lovagjától, fiam! – cifrázza a pap.

– Kötelességem, hogy segítsek, ahol tudok – szögezi le Q. Lovag a lelkem!

– Igen nagy értéket vesztettem el ma reggel, és csak remélhetem, hogy itt, a fogadóban, nem pedig a piactéren – siránkozik a csuhás.

Mogorván hallgatom, ismerem már ezt a szöveget. Most valószínűleg megpróbálja drágaköveknek beállítani azokat a nyomorú kavicsokat, a hülyén naiv Q meg meg fogja szívni. Aminek az lesz a következménye, hogy gyámkodása első napján laposra ver.

– Miféle értéket?

– Arleen csodatévő szent köveit. Hattanból jövök, csak azért vállaltam a félesztendő zsarandokutat, hogy elhozzak néhány követ a kolostorom számára. Pótolhatatlan lenne, ha ellopták volna őket! – nyavalyog tovább a pap, én meg kezdem rosszul érezni magam.

A helyzet már megint azt sugallja, hogy valamit nagyon elszúrtam. Közben befut a fogadós, és felvezeti a kétségbeesett pofájú csuhást az emeletre, hogy megnézzék, hátha ott vannak még a kövek. Q kimért léptekkel visszasétál hozzám.

– Hova tetted? – kérdi zordan.

– Kidobtam – válaszolom megszeppenten. – Az úgy volt – magyarázkodom aztán gyorsan arc kifejezése láttán –, hogy találtam egy vaskos erszényt, de amikor kibontottam, akkor kiderült, hogy tele van fekete kövekkel. Pénz meg semmi. Hát eldobtam.

– Találtál egy erszényt – ismétli Q szkeptikusan. – És hol dobtad el? – lép túl a problémán.

– Gyere! – lököm a székre lovagom köpenyét, és nekiindulok, ki a fogadó ajtaján, a sikátorba.

Csak az előtt a magas kőkerítés előtt torpanok meg, amin alig pár perccel ezelőtt átdobtam a szajrét. Q a nyomomban van, látván pillanatnyi habozásomat, felkap, és feltesz a kerítés tetejére, aztán maga is felhúzódkodik.

Odaát messzemenőig koedukált udvar terül el, két kutya, tucatnyi csirke, kacsá meg más szárnyasok, továbbá egy ifjú malac, és egy szamár néz ránk megdöbben. Nekem viszont nincs időm bámészkodni, közjüket huppanok, és elkezdem feltúrni a sáros talajt.

– Valahova ide dobtam! – magyarázom közben Qnak, aki csípőre tett kézzel, és felvont szemöldökkel áll a baromfiudvar közepén, és semmi mást nem csinál, mindössze uralja a helyzetet.

Közben a szárnyasok megunnak minket, és elkezdenek hisztizni, a kutyák is veszettül ugatnak, aztán hamarosan befut a gazda.

– Elnézést, uram, a hölgy elvesztett valamit, de mihelyst megtalálja, azonnal távozzunk, és természetesen megtérítjük az esetleges kárát – szereli le Q, mielőtt akár megszólalhatna a szerencsétlen.

– De... hát... Tűzörző Ulinom szent nevére, mit keresnek itt, jó uram? – tördeli a kezét, és heveny csuklásrohamot kap, amikor az egyik túlzottan is közel merészkedő baromfi hozzávágom a számárhoz.

– Egy erszényt, fekete kavicsokkal – magyarázza Q teljes nyugalommal.

Az ő szemében most feltehetőleg szent küldetésben járunk, Arleen papját segítve. És neki ez otthoni terep lehet, nyilván a világ megváltásával szokta tölteni a szabadidejét.

– Igen, találtam itt egy erszényt, néhány kavicssal – nyögi ki a zavart gazda.

Térdre emelkedem a trutumóban.

– Hol van?! – kérdem, feltehetőleg villámló tekintettel, de mindenképpen nyakig sárosan.

– Odaadtam a kölyköknek játszani. Nem hittem volna, hogy értékes – vonogatja zavartan a vállát, és a ház felé int.

Lehet, hogy Q még ad neki valami pénzt, én nem törődöm vele, rohanok az általa mutatott irányba. Átvágok egy helyes

kis konyhán, onnan egy szatócsműhelybe érkezem, és a meg-
hökkent inasok között kiviharzom az utcára. Néhány gye-
rek tényleg egy erszénnyel játszik, megragadom a legközeleb-
bi karját.

– Hol vannak a kövek, amik benne voltak? – kérdem ide-
gesen.

– Bedobáltuk a csatornába! – büszkélkedik a kölyök.

Mire Q utolér, addigra már a csatornanyílás mellett hasa-
lok, és vállig merülve a szennyvízbe, kotrom az alját. Esélyem
sincs, itt gyors folyású a víz, és ráadásul fedett, csak a sarko-
kon van egy-egy arasznyi nyílt szakasz, ahol a vékony árok el-
nyeli az utca szennyét.

– Reménytelen! – sóhajtok.

– Hogy lehetél ennyire felelőtlen? Egyszerűen eldobni va-
lamit, amiről azt sem tudod, hogy micsoda!? – von felelősé-
re csendesen, mire én csak a vállamat vonogatom.

– Fene hitte volna, hogy értékesek azok a vacak kövek.
De nem vagyok ezzel egyedül, az a fazon se tudta, akinek a
kertjébe esett, meg a kölykök sem. Mi van, ha az a lökött csu-
hás szívat minket, és tényleg szimpla kis kavicsokról van szó?
– vetem fel reménykedve.

Q megrázza a fejét, és elindul vissza, a fogadóba. Vert sereg-
ként vonulunk be, szerencsére a pap sehol. Én szeretnék feltű-
nésmentesen elsunnyogni valamerre, de Q erre fittyet hányva
hívhatja a fogadóst, és halk hangon utasításokat osztogat neki.
Hallgatóznék, de semmi siker. Végül megtisztel bizalmával,
visszajön, és beavat terveibe.

– Itt az ideje megejteni azt a fürdőt. Most már egyáltalán
nem vagy szalonképes.

– Nono! – döbbenek meg – Nem olyan sürgős az! Fürödtem már a múlt hónapban, nem kell azt túlzásba vinni – kezdek hátrálni, de elkapja a karomat.

– Azt akarod, hogy feladjalak annak a papnak? – kérdezi.

– Ez zsarolás! – morgok, de hat az érv.

A fogadós elvezet minket a fürdő céljait szolgáló kis szobácskába, ami az épület hátuljában húzódik meg. Középen hatalmas dézsa áll, benne a még gőzölgő vízzel. Mogorván szemlélem a helyzetet. Q megáll az ajtóban, karba fonja a kezét, és vár valamit. Feltehetőleg értelmes reakciókat, és pont tőlem!

– Muszáj? – kérdem kétségbeesetten.

Hősömnek mára elege lehet belőlem, megfog, és ruhástól beletesz a dézsába. Én ellenkeznék, de ennek nincs látszata, benyom a víz alá, a szadista állat! Egy ideig fuldoklom, aztán feladom, jöjjön a halál. Ekkor Q végre felszínre enged.

– Hörk... arr... – prüszkölöm, aztán próbálok értelmesebb dolgokat felköhögni. – Jaaj! Hajaj!

Q érzéketlen a gondjaimra.

– Ezt szappannak hívják – nyom a kezembe valami idegen anyagú cuccot. – Használd! – javasolja, aztán visszasétál az ajtó elé.

Karba font kezekkel, de immár nekem háttal vár. Lelkesedés nélkül piszkálgatom a tenyeremben nyugvó piszkosfehér vacakot, tapintásra olyan, mint egy döglött hal. És viselkedésre is, kicsusszan kezemből, és elmerül. Röpké sóhajtàssal utána bukom, lehalászom. Aztán mérsékelt lelkesedéssel mosakodom. Azt hiszem, így kell.

– A paraván mögött találsz törölközőt, és tiszta ruhát is – jegyzi meg végül Q.

Én ezt úgy értelmezem, hogy vége a mulatságnak, és gyorsan kipattanok a dézsából. Betrappolok a paraván mögé, ledobálom vizes gönceimet, és buzgón elkezdek szárítkozni. És tényleg, itt van egy másik öltözet ruha, nem olyan, mint a délelőtti, hanem egy lovaglónadrág meg ing. Ma ez már a második, amit nekem ad!

– Te Q, te ugye gazdag vagy? – kiáltok ki neki.

– Nem mondanám. Pénzem ugyan van, és ha megszorulnék, akkor a rend is kisegítene, de birtokom nincs. És ha apámon múlik, nem is lesz – válaszolja.

– Tehát gazdag vagy – szögezem le.

– Ha úgy látod – hagyja rám. – Kint várok rád a nagyteremben. Siess, kérlek! – fejezi be, és hallom, ahogy csukódik az ajtó.

Megtörölközöm, felöltözöm. És most hogyan tovább? Hátsó ajtó van, örökre leléphetnék. Q soha sem találna meg, nagy a város, és neki itt nincsenek ismerősei, legalábbis rémlik, hogy mondott valami ilyesmit. De minek? Mikor fogok én ki még egyszer egy ilyen pasast? Soha. Tehát felvetett fejjel, fülig érő vigyorral vonulok ki a nagyterembe.

Q vár, aztán int, és távozunk. Az istállóban még felszedünk egy pacit, nagydarab fekete példányt. Hősöm elszöszöl vele, aztán felül.

– Én meg gyalogoljak! Szép kis gondoskodás! – motyogom félhangosan.

– Armagedon nem kedveli, ha ketten ülnek rajta, de ha elvezetsz egy lókupechez, veszek neked egy hátast – válaszolja.

Az iránt nem érdeklődik, hogy vajh tudok-e lovagolni, de ez nem is fontos, jókedvre derít, hogy ismét gyarapíthatom földi javaimat, hát lelkesen mutatom az utat. Az alig ismerős

kereskedő bizalmatlankodva fogad, de Q fölényes stílusa, és úri modora megenyhíti kedélyét.

Hősöm előadja szándékainkat, a kupec ajánl egy lovat, Q választ egy másikat, én meg lecövekelek egy harmadik mellé. Röpke vita következik, melyben ki ékeőbb, ki hangosabb szavakkal védi álláspontját.

– Végül is mi közöttök hozzá, én fogok rajta lovagolni! – vágom ki a döntő érvet, minekutána Q megveszi az általam választott, fehér alapon barna pacnikkal ékes pacit.

A kereskedő szerint a prózai Foltos névre hallgat, de amíg a fazon Qval a pénzügyeket intézi, a lovacska füléhez hajolok.

– Nekem sem tetszik. Szöszmösznek foglak nevezni, az én nevem pedig Thani, így egyszerűen, minden családnév nélkül. Bár néha hozzá szokták tenni, hogy Thani, a pimasz kis patkány – súgom neki bizalmasan.

Rábólint, tehát ez is el van intézve. Aztán a formaságok le tudása után felszállhatok rá. Ez könnyen megy, gyakran látam már, hogyan kell csinálni.

– Csak kövesd Qt! – adom ki neki az utasítást.

Szerencsére nem kell más módon rávezetni a tennivalókra, a büszke léptű Armagedon után Szöszmös is engedelmesen kicsattog a kereskedő udvarából. Kint ráfordulunk a főtérré vivő utcára, és én új perspektívából szemlélhetem meg a várost, amiről pedig már évekkal ezelőtt is azt hittem, hogy ismerem. De nem, így a magasból egészen másként néz ki. Vigyorogva nézek el a tömeg feje felett, és rohadt magabiztosnak érzem magam, ahogy Szöszmös nyergében hintázva követem a fekete köpönyeges Qt.

A diadalmenet a városházáig tart, ott lovagom megálljt int, és leszáll.

– Itt még van egy kis elintézendő dolgom. Bejössz velem, vagy kint megvársz? – kérdi.

– Menj csak, megvárlak, és ígérem, hogy vigyázok magamra! – legyintek könnyedén, nincs kedvem ismét belesülyedni a tömegbe.

Miután magamra maradok, egykedvűséget tettetve nézelődöm, mintha tényleg nagyúr lennék, olyan, akinek igazán semmiség, hogy tiszta ruhában, lóháton várakozik a főtéren. Meg mintha nem kéne attól félnem, hogy akármikor megláthat egy ismerős őr, vagy egy rám morcos rablógyilkos. De persze erre nagyon nagy esély van, így igazából nem is lepődöm meg, amikor valaki megrántja a szárat.

– Hol loptad a lovat, kis mocsok? – zavar fel elmélkedésemből egy durva hang.

– Nem loptam, az enyém! Egy Hiszaenbe utazó nagyúr fogadott fel, társalkodónőnek a felesége mellé, úgyhogy kopj le rólam, kőfejű barom, vagy szolgálímmal veretem be a képedet! – vetem oda gögösen Lartonnak, akiről dióhéjban azt kell tudni, hogy egy nagyjából húszfős martalócbandát igazgat, több kocsmáért fizet neki védelmi pénzt, és még arra is van ideje, hogy lányokat futtasson, bár csak a silányabb fajtából.

– Elmész te a jó búsba! Tegnap Cinsane panaszkodott rád, hogy állítólag elloptad az egész napi bevételét – tér át földhözragadtabb témára.

És közben nem engedi ám el a lovamat! Vajon Qnak mennyi dolga lehet odabent?

– És te elhiszed? Cinsi egy részeges, rossz kurva, elissza a pénzedet, te meg bolondmód engem hajtasz? – háborodom fel hangosan.

Néhányan meglepetten néznek rám fel, persze, itt előkelő szavú népek járnak, de akkor mi a fenét keres itt ez a vadbarom Larton?

– No, szállj le a lóról, aztán kotorj, amíg jó a kedvem! – mordul rám a nyomornegyedek hatodrangú ura.

– Egy jó бүdös frászt! – kiabálom fesztelenül, aztán belekapaszodom Szöszmös szörényébe, mivel Larton le akar rángatni kedves paripámról.

Ez megvadítja pacimat, felágaskodik, és majdnem levet, de szerencsém van, egyelőre még nyeregben maradok. Aztán kitör a káosz, Larton rángatja Szöszmös kantárját, Szöszmös engem dobál, én meg sivalkodom. Hamarosan a földre kerülök, és nemcsak megütöm magam, de ráadásul a nyakamba kapom Lartont is, késestül. De azért nem reménytelen a helyzet, a szemem sarkából megpillantom Qt, aki a városháza kapujából szemléli az eseményeket. Bízom benne, van annyi esze, hogy közbelépjen.

– A barátom ott áll a hátad mögött, és mogorva, de nagyon! – nyöszörgöm Lartonnak.

Harsány kacaj a válasz.

– Majd pont neked hiszek, Thani, te hazug csatornatöltelék – vág vissza, és most pofonok következnenek, de valaki megragadja a karját.

– Ma amúgy is rossz napom van, és egyébként sem kedvelem, ha egy magadfajta gazember molesztál egy hölgyet – foglalja össze a helyzetet Q, a rá jellemző, visszafogott modorban.

Aztán felrántja Lartont, és elkezdí módszeresen verni. A gazember ugyan védekezne, de hát nincs olyan trágyahalom, ami megállna a pusztító szélviharral szemben. Nem is igen törődöm vele, míg hősöm lerendezi a rablóvezért és embereit, inkább megpróbálom megnyugtatni a még mindig jócskán ideges Szöszmöszt.

– Látod, hogy Armagedon nem hisztizik! – feddem halk hangon, míg lehalászom kantárját. – Példát vehetnél róla!

És valóban, a mesés fekete harci paripa vitéz módon küzd gazdája mellett, rúg, harap, oszlik körülötte a csőcselék. Aztán hamarosan befutnak a városi katonák is, elvégre a főtéren vagyunk, itt még működik a törvény, és innentől elcsendesedik a kép. Gyorsan összeszedik azt a fél tucat gazembert, aki fekvé maradt, a többi elszelel, Q magyarázkodik, miközben fél kézzel a vért törli le a szája széléről. Ezalatt sikerül megbékítenem Szöszmöszt, holmi dupla zabadag felemelgetésével, majd más, jócskán felelőtlen ígéretekkel.

Mire Q végez, és nyeregbe száll, már én is lóhátról, és ebből adódóan jókedvűen szemlélem a világot.

– Máskor légy oly kedves előre figyelmeztetni, ha verekednem kell érted. Módfelett egyhangú tud lenni – mogorvaskodik szívem hőse.

– Baromság! Jó vagy, mit jelent neked pár gazember felkocázása? – nyugtatgatom.

Ezen egy kicsit elmélázik, közben elindulunk.

– Tulajdonképpen mennyi időre van szükséged, hogy bajba keveredj? – kérdi később.

– Bárhol, bármilyen körülmények között képes vagyok öt perc alatt tökéletes káoszt előidézni! – büszkélkedem.

Bár ebben van némi túlzás, de a lényeg stimmel, én is jó vagyok magam választotta műfajomban. Ő csak fáradtan sóhajt, világos, neki nehéz útja lesz, bárhova is megyünk.

– Bocsánat, hogy felvetem, de nem hallottam jól, hogy hogyan szólított az a mogorva úriember – vált témát.

– Amelyik a hasamba térdelt, és át akarta vágni a torkomat? – kérdezek rá, nehéz néha követnem a szavait.

– Az – hagyja rám.

– Thaninak. Merthogy ez a nevem – válaszolok könnyedén.

– Tehát nem Beatrix – szögezi le, csak hogy tiszta legyen a helyzet még az ő egyszerű lovagagjának is.

– Nem Beatrix. Thani – ismétlem lassabban.

– Szép név – mosolyodik el. – Ósemniül annyit tesz, hogy kedves, szeretetre méltó. Bár gondolom, ezt mindenki el szokta mondani neked, akinek csak bemutatkozol – von vállat, és ettől kezdve néma marad.

Én is. Azon gondolkodom, hogy miért nem ismertem eddig senkit sem, aki tudott volna ósemniül. Így hát csendben hagyjuk el Solt, a várost, ahol eddigi életemet leéltem. És innentől végleg néma vagyok, szemlélem az ismeretlent. Még soha sem jártam a falakon kívül.

Q al Aquim

*avagy az igaz út rögös és nehéz, de biztos lehetsz benne,
hogy legalább nincs rajta nagy tömeg*

Sol hatalmas város, ó, Győzhetetlen Frej-jah, hogyan fogom megtalálni választottadat, gondolom fáradtan, miközben lassú léptekkel a szállásom felé tartok. A sötétség, mint maga a néma halál borul rám, hiába küzdenek ellene magányos harcosokként az utcasarki fáklyák, pislá fényük elvész a semmi-ben. Lehet, hogy ostobaság volt megpróbálni lerövidíteni az utat, bár ez most már mindegy, innen visszafordulni sem lenne rövidebb.

Hirtelen gyenge melegséget érzek a nyakamban, de mire kesztyűs kezemmel előszedem medalionomat, már késő, nem tudom eldönteni, az jelezte-e hirtelen-váratlan, hogy közel a cél, vagy csak csalóka érzékeim játszottak velem. De megállok és körbenézek. Itt lenne a közelben, akit keresek?

Sötét sikátorok fekete szája ásít rám fenyegetően, tétova léptekkel megindulok valamerre, csak a megérezéseim vezetnek. A házak árnyai a csillagtalán égig magasodnak, a csatornák-ból az elmúlás szaga árad. Sok mindennel találkoztam már istenem útjait követve, amit jobb lett volna elkerülni, de ilyen

mélyen még sosem jártam, gondolom, aztán megállok, és elűzöm a kételyeimet. Feladatom van. Megacélozott akarattal, biztos lépésekkel indulok tovább.

A tespedt csendet hamarosan durva kiabálás töri szét, megsaporázom lépteimet, a zaj forrása felé tartok. A következő sarkon túl egy kocsmá ablakai világítanak, a ricsaj onnan hallatszik ki, most már határozottan női sikoltások is vegyülnek bele. Lehet, hogy csak azért vezetett erre Győzhetetlen Frej-jah erejével áldott medalionom, hogy segíthessek valakinek, gondolom, de nem töltöm az időmet ostoba merengéssel, benyitok.

Bár öltözetem jócskán kirí a kocsmá vendégeinek rongyai közül, mégsem vonzom magamra bábász pillantásait, van más látványosságuk. Tagbaszakadt, izmos fickó kergetődzik egy gyereklánnyal, és bár az fürgén mozog, hamarosan sarokba szorítja nálánál jóval erősebb és nagyobb ellenfele.

– Én a helyedben nem ütnék meg egy nőt – szólalok meg, és előrébb lépek.

A csavargó küllemű bábászok ijedten rebbennek szét előlem.

– Semmi közöd hozzá, ha szétverem ennek a ribancnak a képét! – heveskedik a fickó.

Harchoz szokott szemem rutinosan méri fel a terepet. Ez a csavargó nem ellenfél, lassú, és bizonyosan ivott is. A veszély a tömegben van, mely ha megmozdul, akkor maga alá tiporhat. Sokan végeztek már csúful, ostobán lebecsülve a túlerőt. Gyorsan kell cselekednem, hogy ne legyen idejük feleszmélni.

– Biztos? – kérdem a fickót, de már csak a figyelme elterelése végett.

Előrébb lépek, ő elejti áldozatát, de vele most nem törődhetek, felgyorsulnak az események. Ellenfelem megpróbál támadni, ám még messze van, míg közelebb lép, kitérek, és ököllel fedezetlen oldalába vágok. Ettől egy kicsit meginog, aztán az állcsúcsa következik, és ez elég is, fatuskó módjára eldől.

A keletkező fél lélegzetvételenyi szünet alatt közelebb hátrállok a falhoz, hogy legalább a hátam fedezve legyen. Alig van elég időm, megmozdul az eddig némán várakozó csöcselék. Ketten jönnek, a kisebbet visszarúgom a többiek közé, a másik ütését tompítja mellvértem. Visszaütök, aztán védek egy csapást, ami a fejemet vette célba, de ekkor már vagy négyen vannak rajtam. Az egyiket fellököm, hogy elérjem a legközelebbi asztalt, közben egy elcsúszott ütést kapok a tarkómra, aztán megragadok egy széket, és végigsöprök rajtuk. Valaki elég ostoba, hogy megpróbálja hozzám vágni az asztalt, őt leütöm.

És ezzel az első rohamnak vége.

– A következő meg fog halni – veszem elő a pallosomat.

Komolyan gondolom. Békésebb módon innen nem juthatok ki. A tarkóm még mindig sajog, és a lábam is fáj, valaki combon rúghatott a nagy kavarodásban, bár tulajdonképpen szerencse, hogy csak combon.

De nem kell beváltanom fenyegetésemet, elhiszik, hogy komolyan beszélek. Persze ez csalóka nyugalom, ha csak egy is elveszti a fejét, és megtámad, akkor itt iszonyú vérfürdőt kell rendeznem, ami nem tetszene Győzhetetlen Frej-jahnak. Saját esztétikai érzékemnek meg még annyira sem.

Tehát talpra segítem az ájulása után még mindig kissé kába hölgyet, aztán távoznunk. Valaki utánunk köp, de ez itt nyilván megszokott módja lehet az érzelmek kifejezésének.

Amint biztos távolba kerülünk, hagyom, hogy a lány vezessen. Közben óvatosan megtapogatom a medaliont, de nem melegebb, mint a minket körülölelő, langyos nyáréjszaka levegője. Tehát nem találtam meg társamat, de ezen nem csodálkozom.

Hisz egy segítő kezet ígértél, Frej-jah, nem egy szerencsétlen, piszkos arcú kislányt a nyomornegyedek mélyéről!

Gondolataimból egy falikút látványa rezzent fel, mintha már egyszer elmentünk volna mellette. Elég régóta vagyunk úton, lehet, hogy csak körbejárunk? De mielőtt kérdőre vonhatnám útitársamat, az megáll, és közli, hogy megérkeztünk. Sötét, rossz szagú bérház magaslik előttünk, nehéz elhinnem, hogy itt emberek élnek. Egy pillanatra megesis a szívem a lányon, kérdezném ki és miért akarta bántani a kocsmában, de nincs rá időm, elköszön, és bemegy a házba.

Nem megyek utána, más dolgom van, figyelmeztetem magam, és elindulok a fogadó felé. A harmadik lépésnél veszem észre, hogy erszényem már nem tart velem. No lám, a leányzó korántsem annyira szánni való, mint hittem, de különösképpen ez inkább megnyugtató. És nincs szándékomban utána menni, pénzem nagyobb felét a másik, mellvértem mögé rejtett erszényben hordom, és így legalább a leányzó holnap melege lehet. Ez is a jótékonykodás egy módja.

De ekkor megint jelez a medalion, erősebben, mint az előbb, szinte tűzforróvá melegszik.

– Frej-jah, segíts! – suttogom magam elé. Mi van, ha tényleg a lány a kijelölt társam?

Azonnal futásnak eredek. Nem is figyelem, merre megyek. Talán a medál vezet, talán valami más, de bizonyosan nem

magam döntök a sarkokon, hogy merre tovább. Én idegen vagyok erre, eltévednék a házak kusza összevisszaságában. De istenem velem van, és biztosan vezet. A következő sarkon befordulva összefutok a lánnyal.

Nem kell különösebben sokat győzködnöm, hogy visszaadja erszényemet. Szívszaggató siránkozását elengedem a fülem mellett, és megpróbálok dönteni, hogyan tovább. Frej-jah, miért vezettél hozzá? Ám mivel az idő nem sűrget, elhatározom, hogy megvárom a holnapot, hátha a felkelő nap ragyogó fényében tisztábban fogok látni. Kézenfogva vezetem a lányt az Aranysárkány felé. Egy ideig szipogva panasolja fel sanyarú sorsát, édesanyja betegségét, aztán, amint feltűnik neki, hogy nincs szándékomban feladni, megmakacsolja magát, kénytelen vagyok csendre inteni.

Mire elérjük a fogadót, már kész tervem van. Felajánlom neki lovagi támogatásomat az éjszakára, ez szinte kötelességem lenne amúgy is, és reggel még megkérhetem, hogy legyen társam szent küldetésemben, ha addig erre utaló jelet adna istenem.

De nem kér belőle, közvetlen stílusban utasítja el segítségemet, és én nem erőltetem, nem igazán vágyom társaságára, azt pedig jócskán kétlem, hogy hasznomra lehetne bármiben is. Frej-jah, akármilyen is a te fényességes szándékom, erősítsd meg valami biztosabb jellel! Imigyen pontot téve kis esti kalandomra, fáradt lépésekkel megyek fel emeleti szobámba. Menet közben megdörzsölgetem tarkómat, már nem fáj annyira. Holnapra nyoma sem marad!

Ledőlök ágyamra, de alig hunyom le szemem, irdatlan csörömpölés hallatszik fel a fogadó ivójából. Nem az én dol-

gom, figyelmeztetem magam, és mozdulatlanul fekvé hallgatom végig, ahogy egy sivalkodó hang „tésztafejű, hibbant nyárspolgárnak” titulálja a fogadóst, „árokszéli, leprás ribancnak” a tisztelt édesanyját, és „düledező tetűfészeknek” a fogadót, melyben akkor sem lenne hajlandósága megszállni „ha hat lóval húzatnál bele, te töketlen seggfej!”.

Csak abba hagyják, gondolom fáradtan, de nem, sőt hamarosan újabb csörömpölés hallatszik, mintha tányérok törnének. Értem, Frej-jah, megyek, tápászkodom fel, majd lesietek, és néhány diplomatikus szóval elsimítom a nézeteltérést. Aztán meghívom vacsorára a leányzót, aki jó étvággal eszik, és épp oly természetes könnyedséggel állítja magáról, hogy tizennyolc, mint ahogy Beatrixként mutatkozott be. Tudom, Frej-jah, nem szép dolog kételkedni felebarátaink szavában, de valami mégis azt súgja nekem, hogy némileg hajlik a rideg tények kiszínezésére. Majd átengedem neki a szobámat, és megtekintem a fogadós által emlegetett „szerényebb” helyiséget. Kiábrándító. De ha már kértem, hát kifizetem, aztán mégis átmegek az istállóba, Armagedon mellé.

A gyönyörű, fekete harci mén jól elkülönítve a közönséges lovaktól, magányosan áll az épület hátsó traktusában.

– Emlékszel Reelanra? Amikor az északiak csapatai már hónapok óta ostromolták várat, egy kósza nyílvesző eltalálta a lábamat, elfogyott az élelem, és kitört a pestis? Akkor például mennyivel rosszabb volt – suttogom neki, majd leterítem köpenyemet a lábához, és elalszom.

Másnap korán kelek, és ha már itt vagyok, ellátom Armagedont, majd megmosakszom. Imígyen felkészülve keresek egy csendesebb helyet, és imáimba mélyedek.

Frej-jah, te kívántad, hogy jöjjenek e városba, parancsoltad, keressek társat, akit te majd kijelölsz, és élelem vezetsz, hogy a te dicsőségedre megcselekedjünk azon tetteket, amik a te hatalmad és hírneved nagyobbítják, hát most adj jelet, amit követhetek, a győzelemig!

De nem kapok választ, így magam döntök. A fogadóssal elintézem a számlát, és ruhát hozatok a lánynak, aztán felmegyek hozzá, és meghagyom neki, hogy várjon meg, majd nekivágok a városnak, Frej-jah temploma felé. Bekopogok a hatalmas, feketemárvány templom mellett álló, ékesen díszített főpapi rezidencia ajtaján, és audienciát kérek a főapáttól. Szerencsémnek, és persze jó ajánlóleveleimnek köszönhetően rövid várakozás után bebocsáttatást nyerek.

Az apát sovány, ősz öregember, szinte elvész súlyos brokát köntösében. Főpapi trónusán ülve fogad, én az illem és etikett diktálta meghajlás és köszönés után pallosomat magam elé támasztva állok a teljes beszélgetés alatt.

– Add át üdvözlétemet a tetihuanai rendház nagymesterének! – szólal meg végül.

– Feltétlenül, nagyuram! – válaszolom, de még várok, nincs még itt az ideje, hogy felhozzam látogatásom célját.

– Te lennél hát a kiválasztott. Családod valóban ősi, de azt hallottam, apád nem teljes szívvel áll mögötted.

Ez igaz, apám tényleg a kitagadásomat fontolgatja már évek óta.

– Valóban, nagyuram.

Aztán a főpap kis habozás után témát vált.

– „És a tetihuanai nagymester válassza ki az egyik harcost, és az menjen Sol városába. És én kiválasztom társát, és

elküldöm Sol városába. És ők együtt menjenek legyőzni a nagy Daalt, és győzelmük legyen az én dicsőségem!” – citálja nagy hangon Frej-jah jóslatát, szerintem csak jólétesültsége fitogtatása végett.

És valóban érdekes kérdés, hogy honnan tudja, hisz rendházunk soha sem ápolta túlzott figyelmességgel a solbéli nagytemplommal való kapcsolatot.

– Így szól a jóslat, nagyuram – válaszolok csendesen.

– A nagymester pedig téged választott.

– Igen, nagyuram.

– És te méltónak érzed magad erre a dicső feladatra?

– Nagymesterem méltónak talált rá, nagyuram – válaszolom kurtán.

Nem szeretnék a túlzott önbecsülés hibájába esni, minthogy a fölös szerénységet is igyekszem kerülni.

– És miért kerestél meg engem? – kérdi, és én végre előállhatok jövetelem céljával.

Elmesélem hát a tegnapi estét, megáldott medalionom furcsa viselkedését, és a lányt, aki sok mindennek tűnt, de istenünk által mellém rendelt segítőknek egyáltalán nem. Végezetül tanácsát kérem, mit tegyek a közeljövőben.

– Bizonyos vagy benne, hogy lényegtelen az a lány? Milyen nevet is említettél, Beatrix? Ez előkelő származásra utal.

– Nem hiszem, hogy ez lenne a valódi neve.

– Akkor meg érdekes kérdés, hogy vajon mi oka lehet rá, hogy eltitkolja az igazságot? Miért ne lehetne álruhás bűbajos, vagy nagy erejű fekete boszorkány? Vagy halálra nevelt fejvadász, aki valaki elől bujkál? Jegyezd meg, semmi sem az, aminek látszik! – mondja, és résnyire szűkül a szeme.

Nem osztom meg vele kételyeimet, a lány nagyon meggyőzően adta a senkit, de ennek ellenére megfontolandók a szavai. Közel nyolcvanévnyi bölcsességre nem hallgatni nagyfokú elbizakodottság lenne.

– Tehát fedjem fel előtte kilétem, és hívjam társamul? – kérdem.

– Nem, az talán túlzás. Vidd el nagymesteredhez, ő majd eldönti, hogy valóban Frej-jah, a Győzhetetlen által kijelölt kísérőd, vagy nem. És addig ne említs neki semmit a küldetésedről. Inkább... igen, penitenciaképpen reád szabom, hogy neveld fel azt a lányt, aki tegnap Beatrixként mutatkozott be neked! Ez rended elveivel összhangban van, Frej-jah sem láthat benne kivetnivalót, és így nyugodtan magaddal viheted, senki sem szólhat meg érte. Ha pedig mégsem ő lenne a választott, még mindig rábízhatod egy női szerzetesrend gondjaira – fejezi be.

Egy pillanatra elképzelem a leányzót szerzetesi ruhában, ájtatosan komoly képpel, és majdnem elmosolyodom, de szerencsére sikerül úrrá lennem az arcizmaimon. Végül is, ő nem látta, nem ismeri azt a lányt, mentegetem magamban a főpapot.

– Köszönöm, nagyuram – hajlok meg azután, és távozom.

Kifele menet elgondolkodom tanácsán. Nem mondhatnám, hogy sok segítséget adott, inkább úgy érzem, megpróbálta áthárítani a felelősséget nagymesteremre, de ehhez végül is nincs sok közöm. Tennivalóim viszont nyilvánvalók, hát elindulok visszafelé. Közben még egyszer átgondolom a főpap szavait, meg a tegnapi napot, és egyre biztosabb vagyok benne, nem veszthetem el a lányt, majdnemhogyan idegessé tesz a lehetőség, mely szerint lehet, mégsem hallgatott kérésemre,

és visszatért külvárosi otthonába, ahol én sosem találhatom meg. Ostobaság volt magára hagynom! Az utolsó pár száz métert már futva teszem meg, amikor befordulok az Arany-sárkányba, hangosan kiáltom nevét, és már indulnék felfelé, amikor utánam szól:

– Engem keresel?

Megfordulok, és megnyugodva konstátálom, hogy megvan, még nem merült bele a nagyváros általam átláthatatlan útvesztőjébe.

– Hála Győzhetetlen Frej-jahnak! Igen, téged kereslek.

Meglehetősen nagy feltűnést keltünk, ahogy sáros-mocskos ruhájában helyet foglal az asztalnál, de most nem érdekel a kívülálló véleménye. Igyekszem valami semleges témával kezdeni, de gyorsan letorkol, és közvetlen stílusban kéri, hogy térjek a lényegre. Hm, nem is olyan ostoba, gondolom meglepetten, és előadom kérésemet, hogy kísérjen el Tetihuanába. Eleinte ugyan vonakodik, de gyorsan meggyőzőm, és már éppen beleegyezne, amikor megzavar minket egy arlenita pap.

Már tegnap láttam, és tudom, hogy a mellettem lévő szoba volt az övé, így hangos jajveszékeléséről önkéntelenül az jut az eszembe, hogy talán könnyű erkölcsű, és még könnyebb kezű védencemnek köszönheti gondjait. Ezt látszik megerősíteni, hogy az ártatlan szemű leányzó kígyót megszegyenítő sebességgel tűnik el az asztal alatt, és amíg nem bocsátom a rendelkezésére kedves köpenyemet, addig előbújni sem hajlandó.

Így szoba elegendem a pappal, és megtudom, hogy elvesztett néhányat istene szent köveiből. Bár magam soha sem értettem az arleniták természetimádatát, mégsem hagyhatom, hogy valaki, akiért felelősséggel tartozom, meglopjon egy papot.

Így hát, amikor az arlenita felmegy az emeletre, számon kérem a lánytól, vajh mit tett azokkal a kövekkel.

– Kidobtam – hangzik a több mint meghökkentő válasz, amit hevenyészett, fele talán igaz magyarázkodás követ, majd elindulunk a kövek után.

Először egy népes baromfiudvart túr fel a leányzó, míg én a gazdát tartom szóval, aztán rohan tovább, részemről alig győzöm kifizetni a károsultakat. A szárnyasok tulajdonosa, egy feldöntött fazék felett sopánkodó háziasszony, és néhány meghökkent szatócsinas marad mögöttünk, ez utóbbiak legalább nem kérnek pénzt. Mire utolérem a leányzót, már fejfelé előre lóg egy csatornanyílásban, és buzgón, ám eredménytelenül kotorja a vizet. Szerencsére nem jut eszébe, hogy bele is mászhatna, oda tudniillik semmi kedvem se lenne követni, hát visszatérünk a fogadóba.

A tulajdonostól megérdeklődöm, hogy hol van most az előbb látott arlenita. Nem ér meglepetésként, hogy már elment. Tehát egyelőre nem tudok vele beszélni, ami nagyon zavar, nem szeretek befejezetlen ügyeket hagyni magam mögött.

De most nem tehetek semmit, így inkább rendelek egy fürdőt, és még egy öltözet ruhát, aztán határozottan a tudtára adom a leányzónak, hogy jó lenne, ha megmosakodna, mivel az őt övező csatornabűz immáron kibírhatatlan. Némi huzavona után hajlik a szavamra, és csekély testi erőszak, illetve rövid párharc után már magától fürdik.

Míg mindezt elintézem, döntök az arlenita pappal kapcsolatban is. Majd a városatyáknál hagyok neki pénzt, azt remélhetőleg megkapja. Persze, lényegesen jobb lenne egyenesen Arleen, a Tavaszváró egy templomának adni az adományt, de

az erdők és mezők istenének nincs szentélye egyetlen kőfallal övezett városban sem.

Tehát amint a frissen mosdott leányzó megjelenik a színen, elindulunk a városháza épülete felé.

Közben még betérünk egy lókupechez, ahol hosszas mérlegelés után választok neki egy szívós, könnyű léptű paripát. De nem kér szaktudásomból, és nekem nincs kedvem még ezen is összeszólalkozni, hát ráhagyom, legyen boldog azzal, amelyik neki tetszik. Pedig erős a gyanúm, hogy választásának egyetlen oka van, nevesen pedig a szeszély, de ha így él, legyen. Minek prédikálnék neki a józan észről, az annak hiányából adódó gondokat úgylát megtapasztalja hamarosan, amikor új lova le fog sántulni. Mert le fog, ez nyilvánvalóan látszik szegény párán.

Amikor megérkezünk a városháza elé, közli, hogy inkább kint maradna, még azt is hozzáfűzi, hogy ne aggódjak, vigyáz magára. Ezt kissé furcsállom, elvégre mi baja eshetne a főtéren?

Bemegyek az épületbe, és határozott fellépésemnek köszönhetően, hamarosan bebocsáttatást nyerek az egyik városatya elé. A nagy hatalmú férfiú a dolgozószobájában fogad.

– Számomra öröm, hogy találkozhatok egy ily magasrangú freita lovaggal. Mit tehetek önért? – köszönt kedvesen, és szétárja aranygyűrűkkel ékes kezét.

– Tavaszváró Arleen egy papját keresem. Sajnos a nevét nem tudom, csak annyit, hogy mára virradó éjszakán az Arany-sárkányban szállt meg.

– Sol nagyváros – feleli kitérően a városatya.

– Tudom. Mégis örülnék, ha megkeresnék helyettem a pap kolostorát, és eljuttatnák neki eme szerény adományt – nyúj-

tok át egy aranyakkal terhes erszényt. Ezt azért kaptam, hogy társam esetleges, nagyon sürgős kiadásait fedezni tudjam. Nos, megítélésem szerint ez egy ilyen eset, bár Paadre nagymester, aki a pénzt adta, nyilván nem erre gondolt.

– Megpróbálhatjuk – veszi át vonakodva az erszényt a városatya, és még folytatná, de ekkor kiabálás hallatszik fel a térről.

Ő az ablakhoz lép, hogy megtudja, mi baj van, én felismerem a sivalkodó női hangot.

– Bocsásson meg, most távoznom kell, sürgős dolgom akadt – hajolok meg, és kétlem, hogy észreveszi távozásomat, meredten figyeli a kint zajló eseményeket, melyekkel hamarosan magam is szembesülök.

Az épület ajtajában hökkenten torpanok meg, és azt kell látanom, hogy éppen egy rosszöltözötű, réz fülbevalós fickó teperi maga alá útítársnőmet. Bár nem értem a helyzetet, ám a lényeg és szerepem is világos. Odalépek a fickóhoz, és megragadom ütésre emelkedő karját.

– Ma amúgy is rossz napom van, és egyébként sem kedvelem, ha egy magadfajta gazember molesztál egy hölgyet! – figyelmeztetem, aztán felrántom a földről.

Innen pedig a szokásos módon folytatódik az affér, nekem esik, én pedig kénytelen vagyok védekezni. Pillanatokon belül beszállnak a verekedésbe a fülbevalós fickó véletlenül itt lebzselő barátai is, olyan kéttucatnyian lehetnek. Az én oldalamon csak a hűséges Armagedon küzd, fújtatva, prüszkölve próbál a közelembé férkőzni. Nekem egyetlen esélyem, ha elér, és felszállhatok rá, ekkora túlerő ellen nem győzhetek, és ráadásul most utcai verekedéshez szokott ellenfeleim vannak.

Már-már kénytelen vagyok fegyvert rántani a túlélés érdekében, amikor váratlan segítséget kapok, futva érkezik egy osztag katona. A városőrség színeit viselik, jöttükre elszelelnék ellenfeleim. Ezután már csak az ő parancsnokuk előtt kell kimagyaráznom magam, de ez könnyen megy, elég megmondanom nevem, rangom, és hogy éppen kivel beszéltem az imént. Hajlongva kér bocsánatot, hogy egyáltalán ilyesmi előfordulhatott velem, és biztosít, hogy az engem megtámadó haramiák hamarosan börtönben végzik.

Igen, gondolom kicsit később, a leányzónak valóban érdekes ismerősei vannak. És én még főlöszleges megjegyzésnek tartottam, amikor megígérte, hogy vigyáz magára. Mi lett volna, ha meg sem ígéri? Ezt fel is vetem neki, amikor már kifelé lovalgunk a városból, amire csak valami csacsckaságot felel. Már most látom, hogy nehéz utam lesz mellette.

De végre megtudom a nevét, Thani. Valóban kedves név, szó szerint, ám gazdája rácáfol Kétarcú Rashadel követőinek azon nézeteire, mely szerint mindenki nevében hordozza a sorát, jellemét. Bár ki tudja, így, hogy megmosakodott, egészen tűrhetően néz ki, csak ne sivalkodna annyit.

Aztán, amikor elhagyjuk a város kellemetlenül szűk utcáit, csak szóttlanul bámulja az egyhangúan sárgálló búzamezőket, a szorgosan munkálkodó parasztokat. Engem is megnyugvással tölt el a békés látvány, majd fél órán át csendesen, lépésben haladunk az amúgy forgalmas úton. Amikor is Thani megunja a nézelődést, elővesz egy erszényt, és elmélyülten számolgatni kezdi tartalmát. Rosszat sejtve ráncolom össze homlokomat.

– Bocsáss meg, tudom, nem az én dolgom, de ez a te erszényed? – kérdem kételkedve.

– Ja. Most már az enyém! – vigyorodik el.

Nem tudom, mi a célja, az bizonyos, hogy megnyugtatnia nem sikerült.

– És eddig kié volt? – kérdezek tovább.

– Lartoné. Igen, igen, az a pacák aki belém térdelt, fojtogatott – vág elébe következő kérdésemnek.

– Azért támadt rád, mert megloptad? – vonom felelősségre. Nagyon nem örülnék neki, ha holmi közönséges tolvajlás védelmében álltam volna ki azok ellen a fickók ellen.

– Á, dehogy, régi haragos! – nyugtatgat. – De csak mostanában mérgesedett el a helyzet. Eddig békén hagyott, de mostanában már azt követeli, hogy álljak be a női közé. Hát ezt neki! – lendíti fel ökölbe zárt kézzel alkarját, egy szembejövő paraszt hökkenten néz fel ránk.

– Akkor mikor loptad el azt az erszényt? – kérdem mogorván.

Nagyon nehezen hiszem meséjét.

– Hát amikor át akarta vágni a torkomat! – magyarázza ártatlanul nagyra nyílt szemekkel.

– Mikor? – ismétlem hitetlenül.

– Mondom, amikor nekem esett. Majd fél percig ilyen közel volt – értetlenkedik, miközben átkarolja maga előtt a levegőt, és szimbolikus fojtogatásba kezd.

– És te közben azzal törödtél, hogy meglopd?

– Mi mással törődtem volna? Én nem tudtam volna kicsinálni a fazont, és láttalak, hogy ott vagy. Biztos voltam benne, hogy megmentesz – mosolyog rám kedvesen. – Te egy hős, verhetetlen lovag vagy! – közli még, aztán elteszi az erszényt, és szerintem ő már túl is van ezen a kérdésen.

Ami nekem még csak most következik.

– Nyomatékosan megtiltom, hogy ezentúl lopj! Erkölcsstelen – emelem fel egy kicsit a hangomat.

– Jól van. Megígérem! – hagyja rám könnyedén.

– Esküdj meg istenedre! – kérem, valahogy egy egyszerű ígéretben nem bízom.

– Esküszöm Tűzörző Ulinomra!

– Pont a házibéke istenét követed? – kérdem furcsálkodva.

– Á, Solban mindenki őt követi! – magyarázza, de már nem figyel rám, egy dalt dúdolgat, és bámészkodik.

Magam is hagyom a témát, hisz végül is meglehet, hogy megtartja szavát, inkább más, engem érdeklő kérdéseket vetek fel.

– Van valaki, aki esetleg aggódik érted, akinek szólnunk kellett volna, hogy elutazol?

– Ugyan, az apám menő kovács, nagy műhelye van, meg sok inasa, törődik is ő velem! Tőle igazán aztán azt teszek, amihez kedvem van – válaszol, még mindig a messzeséget fürkészeve.

– Tegnap este mintha azt mondtad volna, hogy apádat elvitték katonának, anyád pedig súlyos beteg – figyelmeztetem.

– Á, az csak duma volt! – legyint. – Az ott erdő? – kérdi utána, előremutatva.

– Az még nem, csak arra egy kicsit ligetesebb vidék következik – magyarázom. – Azon túl a Sidraki-dombok területnek el, melyek alsó része szőlő, de mi nem a forgalmasabb, kerülőúton megyünk majd, hanem átvágunk a dombságon, és akkor majd láthatsz erdőt.

– Igaz, hogy az erdőkben gonosz boszorkányok laknak, meg manók és tündérek? – kérdi gyerekes lelkesedéssel.

– Dehogy! – legyintek. – Boszorkányok még csak-csak, de azok sem feltétlenül gonoszok, legfeljebb kiszámíthatatlanok. Manókat meg tündéreket pedig biztosan nem fogunk látni. Ők már réges-rég elköltöztek a Laurandrium alföldjéről, és csak meséket hagytak hátra. Feljebb, a hegyek senki sem járta, lakatlan fenyveseiben lehet őket esetleg még meglesni, de ahhoz is nagy szerencse kell. Az bizonyos, hogy a Sidraki-dombok között nem fogunk összefutni velük.

– Tehát semmi érdekeset sem fogunk látni – sóhajt szomorúan. – Kár!

– Azért ha még nem jártál erdőben, akkor számíthatsz néhány újdonságra – figyelmeztetem.

Ezt rövid csend követi, de Thani nem bírja sokáig szó nélkül.

– Kényelmetlen ez a ló! – sziszegi, és megpróbál másként elhelyezkedni a nyeregben.

Kis kárörömmel, orrom alatt mosolyogva figyelem, magam is sokakat tanítottam lovagolni, ismerem a tüneteket. Pedig egészen ügyesen csinálja, bár eddig lassan jöttünk, de tapasztalatom szerint egyeseknek még ez sem megy zökkenőmentesen az elején.

Aztán megint eltelik vagy fél óra, és újabb gondok jelentkeznek.

– Ez a ló ferde! És hullámzik is! – morogja útitársnőm.

– Lesántult. Már egy ideje biceg – fejtem meg a talányt.

– És ezzel most mit kell csinálni? – kérdi kétségbeesetten.

– Nem sok mindent lehet tenni. Azért megnézem – mondom, aztán leszállok Armagedon nyergéből.

Megvizsgálom a lova lábát, de csak azt látom, ami már a kereskedőnél is nyilvánvaló volt, kicsit meg van erőltetve.

– Egy kissé megdagadt a térde. Valószínűleg túlhajtották. Be lehet fáslizni, de az nem sokat számítana – közlöm végül.

– Mást nem lehet tenni? – szomorodik el Thani.

– Pihentetni lehetne. Ha mondjuk hajlandó lennél gyalog jönni... – hagyom nyitva a mondatot, és Thani már a földre is csusszan.

– Szegény kis Szöszmös, valaki megdolgoztatott, de ne félj, mellettem jó sorod lesz! – biztatja a lovat, amely egykedvűen bámulja az utat.

Aztán száron fogja, és vezeti. Még kapóra is jött neki hátsának lesántulása, tekintve alfelének elképzelhető állapotát. Most úgysis kényelmesebb neki sétálni, holnapra meg még mindketten rendbe jöhetnek. És ha Sidragnál rövidítünk, akkor ennél nagyobb késedelmet is könnyen behozhatunk. Arról nem is beszélve, hogy mindössze azért sietünk, hogy minél hamarabb megszabaduljak tőle, de más, konkrét határidőnk nincs. Magamban mosolyogva visszazálok Armagedon nyergébe, és folytatjuk utunkat. A nyugalom most egy kicsit tovább tart.

– És mi lesz a dombok után? – kérdi Thani minden bevezető nélkül, mintha nem telt volna el az útirányunk megbeszélése óta már csaknem egy óra.

– Átkelünk a Damnet folyó gázlóján, aztán egyenesen felfelé megyünk, míg el nem érjük Tetihuanát.

– Az nagy város?

– Lényegesen kisebb, mint Sol, de így is a környék legnagyobb települése, és rengeteg templomnak, meg kolostornak ad otthont. Az Istenek Városának is nevezik.

– Ez tök nagyképűen hangzik – von vállat Thani.

– Akkor beszélj, ha már láttad! – intem, és felidézem magamban a hegyoldalba simuló, márványból álmodott épületeket. – Egyáltalán ne úgy képzeld el, mint Sol vályogfalú házakból álló, mocskos utcákkal behálózott nyomornegyedek.

– Sol város – szögezi le komoly képpel. – Nem szép. Nem is az isteneké, csak az embereké. De város. Én speciel szeretek ott élni.

Erre csak bólintok, mi mást is szeretne, nyilván most először jár a falakon kívül.

Aztán szerencsére elfárad, legalábbis már nem fecseg tovább, és így nyugodtan elmélkedhetek. Igen, majd otthon Paadre nagymester eldönti, hogy mi legyen. Lehet, hogy Solba tett kis kirándulásom nem több, mint egyszerű kudarc, és nem „csak” a rend, de az én személyes kudarcom is. Ezt pedig nem kedvelném. Mondhatni, módfelett zavarna.

Ha pedig mégis úgy dönt a nagytudású Paadre, hogy Thani a választott, és vele az oldalamon kell nekiindulnom Daal elpusztítására, hát az sem kecsegtet sok jóval. Ez már magában is halálos küldetés, még ha egy sokat próbált lovagtársam lenne velem, még akkor is szinte biztos a pusztulásunk. Ám ha így nézzük, akkor nem mindegy, ki kísér? Akár ez a leányzó is jöhet, legalább nem fogok unatkozni! Ó, Győzhetetlen Frej-jah, kifürkészhetetlenek a te szándékaid!

Közben lassan kezd sötétedni, és leereszkedik közénk a jószagú, langyos nyáréjszaka. Emlékszem az útra, itt alig félóránnyira következik egy fogadó, de ahogy elnézem a dús fűvű, ligetes lankákat, semmi kedvem a négy fal közé bezárva tölteni az időt reggelig. Felpillantok az égre, vihar sem várható, erre törvényen kívüli haramiák se nagyon járnak, lévén sűrűn

lakott a vidék, Thani meg láthatóan nagyon fáradt, nyilván nem fog tiltakozni.

– Állj, itt fogunk éjszakázni – szálllok le Armagedonról, és levezetem az útról, egy barátságos bozotos felé véve az irányt.

– Éjszakázni? Itt? Hol? – néz körbe meglepetten Thani.

– Itt, a gyepen. Mondjuk azok között a bokrok között – mutatom.

– Na, ne marhulj velem! – háborodik fel. – Én úgy tudtam, hogy a lovagok puha ágyban, kellemes fogadóknál szoktak aludni. Egy kiadós vacsora után – teszi még hozzá.

– Hoztam magammal húst és kenyeret, vacsorázni fogunk. És hidd el, a fű puha, az éjszaka pedig meleg. Én azt hittem, te hozzászoktál ahhoz, hogy egyszerű körülmények között éjszakázz.

– Ja, egyszerű körülmények, azokhoz hozzászoktam. Aludtam én már csatornában, frissen leégett házban, temetőben, templompadláson meg az utcán is teméntelenszer – büszkélkedik. – De mindig volt a hátam mögött egy fal! És ez itt hiányzik – szögezi le, miközben durcásan felhúzza az orrát.

Ám engedelmesen követ és vezeti lovát is. Ez utóbbit kipányvázom, aztán előveszem a nyeregtáskámból a vacsoránkat. Várakozásomnak megfelelően Thani jó étvágygal eszik, és innentől már nem zavarja a szabadban való éjszakázás gondolata.

Evés után ellátom Armagedont, és Thani lovát is, majd lefekszem aludni. Magamra csavarom a köpenyemet, és csak bámulom a csillagokat. Mindig is szerettem nézni az istenek fénylő ékköveit, amit csak és kizárólag az emberek kedvéért szórt el az égen Haksha, a Csillagfényű, hogy azok utat mu-

tassanak a vándoroknak, világítsanak a szerelmes pároknak, és megsúgják a jövőt az ahhoz értő bölcseknek.

Mellettem Thani mocorog, és visszahoz a földre emelkedettebb gondolataim közül.

– Mi ez a zaj? – kérdi idegeskedve.

– Tücskök – válaszolom sóhajtva.

– És mikor hagyják abba?

– Reggel. Ne mondd, hogy még nem hallottál tücsökmuzsikát!

– Ennyire feltűnően még soha – morogja kedvetlenül. – Denevért, azt igen. Egyszer jó mulatság volt, valamiért kergettek néhányan, és én bemenekültem az alsóvárosi régi Ulinom-tempomba. Felmásztam a toronyba. Jó, így utólag tényleg nem egy világbajnok ötlet, én is majdnem megszívtam, csak mákom volt. Felriasztottam egy csomó denevért. Azok meg ott repkedtek, meg kerengtek a toronyban, engem a frász kerülgetett, de valahogy a rám ragadt fazonoktól jobban féltem, mint a bőregérkéktől. A nagymenő, csúcsvagány pasasok meg ott átkozódtak lent, a torony tövében, és nem mertek feljönni. Jót nevettem rajtuk, az állatkáknak meg megígértem, hogy többet nem eszem olyan kaját, amiről tudom, hogy denevérből készült – fecsegi.

– Aludnék – jegyzem meg, célzatosan.

– Én is, csak nyom ez a vacak – int körbe, egy laza mozdulatban összefogva a világmindenséget.

– Te! – kezdi újra egy lélegzetvételenyi szünet után. – Te nem félsz a sötétben? Én persze nem, de Solban nincs is igazán sötét, ott fáklyák égnek az utcasarkokon. Bár mindenki lopja őket, súlyosan büntetik is, na de hát hülye lennék nem leszedni egyet, ha senki sem látja! És jól el lehet adni, sok látszatra hófehér,

de amúgy tök sáros kereskedő megveszi, aztán továbbadják a városnak, a bolondok meg megint kiteszik, és így tovább.

– Aludnék – ismétlem zordan.

– Meg az is jó multság, ha beállsz egy utcasarokra, és úgy tetszel, mintha kurva lennél, aztán jön valami részeg pali, és leemeled az erszényét, utána meg elkezdesz sikoltozni a stricid után. Szinte mindenki megszívja, márhogy van stricid, mert anélkül nem sok nő mászkál az utcákon. Csak a gyerekek. Nem mintha én gyerek lennék, én egyszerűen megállok a saját lábamon is! – lendül bele.

Talán ha nem lennék ennyire fáradt, élvezettel hallgatnám fecsegését, érdekesen új világról mesél, mint például, hogy hogyan élnek azok, akik neveltetésében nem kapott elég hangsúlyt az erkölcs, illetve hogyan is néz ki egy nagyváros mocska, de most nincs kedvem az egészhez. Előveszem a magam mellé készített pallost, és határozott mozdulattal lefektetem kettőnk közé.

– Csönd! – parancsolom.

– Jó, jó... – morogja, aztán tényleg elhallgat.

Én pedig, sok év megszokásának köszönhetően, szinte azonnal elalszom.